

Dr Lindqvist finner sin uppfattning bekräftad att vi i interneringsnämnden anlägga en schematisk principiell synpunkt mer än en individuell. Det torde vara nödvändigt att ha vissa principiella riktlinjer att följa blott man ej är alltför rädd för avvikelser. Just då det gäller abnormrekvisitet torde emellertid principiella ståndpunktstaganden sällan vara avgörande. Jag vill understryka att, såsom av min uppsats torde framgå, vi i det alldeles övervägande antalet fall helt följa läkaren. I de fall där vi eventuellt komma till ett annat resultat har nog läkaren vanligen också varit tveksam och jag tror att det just i dessa fall, där vi ha en annan uppfattning, blir en tämligen individuell bedömning.

Vad dr Lindqvist säger om min uppfattning om interneringsinstitutet synes mig något missvisande. Jag har klart deklarerat att jag anser det böra avskaffas. Så länge institutet finns kvar i lagstiftningen kan ju fall förekomma som borda föra vederbörande till internering. Mitt exempel torde visa att jag trots lagen vill undvika att tillämpa institutet. Det tycker jag ej är att slå vakt om det. Av föredraget framgår att 1948 internering endast tillstyrktes i ett fall och då var det fråga om återintagning. 1949 ha vi icke i något fall tillstyrkt internering. Detta torde utgöra svar på dr Lindqvists direkta fråga vilka kriterier vi fordra för internering. Något fall där läkaren funnit abnormitet föreligga, men interneringsnämnden ändock stannat för internering kan jag icke påminna mig ha förekommit under de fem år jag tillhört nämnden. Jag vill slutligen i detta sammanhang i anledning av en fråga av dr. Lindqvist erinra om att före beslut om internering alltid fordras utredning om vederbörandes sinnesbeskaffenhet.

Jag har icke generellt efterlyst en uppräknig av goda och positiva egenskaper. Men om man får en lång uppräknig av enbart negativa omdömen (se exemplet) frågar man sig också osökt om det inte finns några goda egenskaper. I fråga om de snapshots, som omnämnts, tror jag min uppfattning rätt nära sammanfaller med dr. Lindqvists. Såsom jag sagt i mitt föredrag ställer sig en lekman stundom ganska frågande inför läkarens slutsatser av uppträdande och utseende. Jag tror visst att en journalist kan åstadkomma lika träffande snapshots, men då en läkare anser sig böra ta med dem i ett utlåtande innebär väl detta att han tillmäter dem en viss betydelse för bedömande av vederbörandes psyke. Själv ställer jag mig liksom dr Lindqvist mycket skeptisk till värdet av uttalanden av ifrågakommen art. Det var just därför jag tog upp frågan. Det behöver icke betyda, att man icke i enstaka fall kan av en dylik snabbteckning få en god bild av vederbörande. Men läkaren, icke journalisten, bär ansvaret för att den bilden blir riktig.

Birger Brandt.